

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/21/2019
Identifikačné číslo spisu: 3111215092
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3111215092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu doc. R. B. B., H., bývajúceho v X. M., K. XX/XX, zastúpeného Mgr. Iankom Troiakom, advokátom vo Zvolene, Dukelských hrdinov 34, proti žalovanej Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne, so sídlom v Trenčíne, Študentská 2, IČO: 31 118 259, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Martinom Bartkom - JUDr. Silviou Batkovou, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 6667, o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26C/141/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. júla 2018 sp. zn. 6 Co 347/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 15. marca 2017 č. k. 26 C 141/2011 - 716 I. určil, že výpoveď žalovanej z pracovného pomeru zo 7. februára 2011 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), ktorá bola doručená žalobcovi 8. februára 2011, je neplatná; II. žalobu v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie; III. rozhodol, že žalobca a štát majú proti žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 2, § 42 ods. 1, § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1, 2, 3, § 62 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. b/, § 63 ods. 2 písm. a/, § 74, § 77 Zákonníka práce, § 40 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 3, § 23 ods. 2, § 27 ods. 1 písm. a/, § 33 ods. 1, § 33 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 131/2002 Z.z.“), § 1 ods. 4, § 2 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme uviedol, že pracovnoprávny vzťah strán sporu bol založený pracovnou zmluvou z 31. decembra 2008 a podľa písomnej dohody o zmene pracovnej zmluvy bol žalobca zaradený na pracovné miesto docent v študijnom odbore priemyselné inžinierstvo a pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú (do 31. decembra 2014). Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, pracovný

pomer so žalobcom ukončila žalovaná v zastúpení rektorom výpoveďou zo 7. februára 2011, doručenou žalobcovi 8. februára 2011, danou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti s tým, že výpovedná doba začala plynúť 1. marca 2011. Žalobca s výpoveďou nesúhlasil, listom z 13. mája 2011 rektorovi oznámil, že ju považuje za neplatnú a žalobou v lehote stanovenej v § 77 Zákonníka práce uplatnil svoje právo na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že výpovedi predchádzalo rozhodnutie rektora žalovanej o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu podľa čl. 10 ods. 5 štatútu univerzity účinného v čase jeho zavedenia, v zmysle ktorého mal právo v prípade porušenia rozpočtových pravidiel niektorou zo súčastí zaviesť mimoriadne opatrenie (krízový manažment). Rektor žalovanej v oznámení o zavedení mimoriadneho opatrenia - krízového manažmentu rozhodol o jeho prebratí rozhodovacích právomocí dekana Fakulty mechatroniky v ekonomickej, organizačnej a personálnej oblasti s účinnosťou od 16. decembra 2010. Štatút TnUAD účinný v čase vyhlásenia krízového manažmentu neupravoval, a teda neumožňoval prechod práva rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte z dekana fakulty na rektora univerzity, nakoľko oprávnenia rektora a dekana v týchto vzťahoch upravovali čl. 10 ods. 12 a čl. 16 ods. 1 štatútu TnUAD a čl. 21 Štatútu FM. Preto mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že rektor žalovanej vydal rozhodnutie č. 1/57/2011 z 19. januára 2011 o zrušení sedemnástich funkčných miest na FM ako neoprávnená osoba, nakoľko rozhodnúť o zrušení miest mal právomoc v zmysle čl. 16 ods. 1 Štatútu TnUAD a čl. 21 ods. 1 Štatútu FM dekan fakulty. Rovnako žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov z 21. januára 2011 (vrátane výpovede žalobcovi danej žalovanou zastúpeným rektorom univerzity v zmysle organizačných zmien) podanú rektorom univerzity súd prvej inštancie posúdil ako podanú neoprávnenou osobou, nakoľko túto právomoc mal mať tiež dekan fakulty. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že rozhodnutie o organizačnej zmene nie je individuálnym správnym aktom, ale ide o individuálny akt riadenia, ktorý súd posudzuje v rámci konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľa v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene. Preto súd prvej inštancie uviedol, že rektor verejnej vysokej školy navrhuje konkrétne individuálne akty riadenia, ktoré podľa § 27 ods. 1 v spojení s ust. § 33 ods. 2 písm. b) zákona č. 131/2002 Z.z., čl. 20 ods. 1, čl. 27 ods. 1 Štatútu FM podliehajú schváleniu akademického senátu verejnej vysokej školy a mal za preukázané, že rozhodnutiu rektora nepredchádzal takýto zákonný postup, a teda nemohol takýto administratívny akt riadenia nadobudnúť účinky, t. j. nemohlo dôjsť k zníženiu počtu zamestnancov na Fakulte mechatroniky, čo je hmotnoprávnym predpokladom pre výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Ďalej súd prvej inštancie považoval za nesplnenú podmienku prerokovania výpovede so zástupcom zamestnancov, pretože za prerokovanie nepovažoval iba jednostranné oznámenie rektora univerzity o zamýšľanom rozhodnutí, ako je to zrejme zo zápisnice z rokovania odborovej organizácie žalovanej konaného 26. januára 2011, z ktorej vyplýva, že prítomní na zasadnutí boli len členovia výboru odborového orgánu podľa prezenčnej listiny, z ktorej však nebolo zrejme, čo bolo predmetom uvedených rokovaní a kto sa ich zúčastnil. Záverom súd prvej inštancie konštatoval účelovosť potvrdenia z 25. januára 2016 o tom, že v čase doručenia výpovede žalobcovi 8. februára 2011 nebolo u žalovanej nové výberové konanie a k tomuto dátumu nemali pre menovaného inú vhodnú prácu, nakoľko od potvrdenia do výpovede uplynul určitý časový odstup, pričom žalovaná v danom čase uzatvorila aj nové pracovné zmluvy. Žalobu o zaplatenie náhrady mzdy podľa § 166 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 259, § 262 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. júla 2018 sp. zn. 6 Co 347/2017 I. rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol; II. žalovanej priznal proti žalobcovi náhradu trov konania na súde prvej inštancie i náhradu trov odvolacieho konania; III. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým rozhodol, že štát má proti žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2015 sp. zn. 4 Co 132/2014, ktorý sa v obdobnej veci vychádzajúcej z rovnakého skutkového stavu prejudiciálne zaoberal rozhodnutím rektora univerzity z 19. januára 2011 č. 1/2011, pričom sa stotožnil s jeho záverom, že rektor univerzity bol v rozhodnom čase osobou oprávnenou skončiť

pracovný pomer so zamestnancami fakulty mechatroniky. Odvolací súd bol preto toho názoru, že rozhodnutie o organizačnej zmene nie je právnym úkonom a nemožno ho preto samo osebe skúmať z hľadiska platnosti v zmysle zásad uvedených v Zákonníku práce; nemožno ani skúmať, či zmena organizačnej štruktúry bola dôvodná alebo nie. Odvolací súd ďalej konštatoval, že rektor rozhodné úkony voči žalobcovi vykonal na základe platného štatútu (§ 103 ods. 6 prvá veta zákona č. 131/2002 Z.z.), ktorého dodatok výslovne upravujúci dôsledky zavedenia mimoriadnych opatrení vrátane prechodu kompetencií v pracovnoprávných vzťahoch z dekana na rektora riadne bol schválený a registrovaný ministerstvom. Preto odvolací súd nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci rektora konať za žalovanú v rozhodnom období v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami Fakulty mechatroniky ako súčasťou žalovanej. Ohľadne podmienky prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov bol odvolací súd toho názoru, že hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede podľa § 74 Zákonníka práce bola splnená a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2015 sp. zn. 4 Co 132/2014, vychádzajúc z ktorého, k účinnému prerokovaniu výpovede podľa § 74 Zákonníka práce postačuje, ak sa s ním zástupcovia zamestnancov oboznámia a vezmú ho na vedomie, pričom v danom prípade výpoveď bola prerokovaná s odborovou organizáciou zriadenou u žalovanej, ktorá 26. januára 2011 zasadala a ktorej predmetom bolo prerokovanie výpovedí zamestnancov z mysle organizačných zmien na univerzite, ktoré výbor uznesením z 26. januára 2011 zobral na vedomie a schválil žiadosť o prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných u žalovanej. Odvolací súd zdôraznil, že odborová organizácia po doručení žiadosti o prerokovanie výpovede žalobcu nemala žiadne ďalšie požiadavky voči žalovanej, ale zobrala na vedomie, rešpektovala a súhlasila s obsahom žiadosti rektora. Záverom odvolací súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná mala možnosť žalovaného ďalej zamestnávať. V takom prípade ponuková povinnosť zamestnávateľa odpadá, preto nie je daný dôvod neplatnosti výpovede pre nesplnenie hmotnoprávnej podmienky podľa § 63 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce. Iný záver súdu prvej inštancie nepovažoval odvolací súd za správny s poukazom na potvrdenie žalovanej z 25. januára 2016 o tom, že v čase doručenia výpovede žalobcovi 8. februára 2011 nebolo u žalovanej nové výberové konanie a k tomuto dátumu nemala pre žalobcu inú vhodnú prácu. Vzhľadom na uvedené bol odvolací súd toho názoru, že žalovaná zisťovanie voľných miest preukázala vyjadreniami súčastí univerzity z 24. januára 2011 a 25. januára 2011 na základe jej výzvy pred daním výpovede, aby tak splnila svoju ponukovú povinnosť. Záverom, odvolací súd s poukazom na neexistenciu dôvodov pre zrušenie žalobou napadnutej výpovede konštatoval, že nie sú dané ani dôvody pre vylúčenie žaloby o zapltenie náhrady mzdy na samostatné konanie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.). Podľa dovolateľa je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nesprávne a arbitrárne, nakoľko odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne zaoberal legalitou prevzatia manažérskej kompetencie dekana Fakulty mechatroniky rektorom Trenčianskej univerzity, uvedenej v Štatúte univerzity, schválenej Ministerstvom školstva, a teda platným stavom, hoci žalobca žaloval len neplatnosť výpovede danej mu žalovanou spolu s náhradou mzdy. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd, napriek vysloveniu pochybnosti, že by žalovaná mohla žalobcovi ponúknuť voľné pracovné miesta a žalobcom ich obsadiť aj bez predchádzajúceho výberového konania, sa touto pochybnosťou (vzhľadom na postačujúce právne posúdenie ponukovej povinnosti) bližšie nezaoberal. Dovolateľ považoval právne závery uvedené v rozsudku odvolacieho súdu za závery v extrémnom nesúlade s tým, čo v konaní vyšlo najavo, pričom odvolací súd napriek zistenému skutkovému stavu prišiel k úplne odlišným záverom. Zdôraznil, že odvolací súd neskúmal platnosť výpovede aj z pohľadu súladu tohto jednostranného právneho úkonu s dobrými mravmi a zásadou rovnakého zaobchádzania. Z uvedených dôvodov považoval dovolateľ rozsudok odvolacieho súdu za nezákonný, arbitrárny, nesprávny a v ďalšom dovolateľ podrobne rozobral skutkový stav veci a vyslovil polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie

konanie, prípadne rozsudok súdu odvolacieho súdu zmeniť a potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko žalobca vo svojom dovolaní žiadnym presným spôsobom nedokázal uviesť, akým spôsobom malo byť porušené jeho právo na spravodlivý proces a nedokázal rovnako špecifikovať, od akej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a neuviedol ani jedno rozhodnutie dovolacieho súdu na podporu svojich tvrdení.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal odôvodnenie, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu vecí predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že v pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami Fakulty mechatroniky bol na základe platného štatútu oprávnený vykonávať rozhodné úkony rektor, ktorého zámer dať žalobcovi výpoveď bola oznámená odborovej organizácii zriadenej u žalovanej. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že odborová organizácia po doručení žiadosti o prerokovanie výpovede žalobcu nemala žiadne ďalšie požiadavky voči žalovanej, ale zobrala na vedomie, rešpektovala a súhlasila s obsahom žiadosti rektora. V neposlednom rade je zrejme, že odvolací súd mal za preukázanú nemožnosť ďalšieho zamestnávania žalobcu, a to s poukazom na vyjadrenia súčastí univerzity z 24. januára 2011 a 25. januára 2011, preto v takom prípade ponuková povinnosť zamestnávateľa odpadá. Z uvedeného je teda celkom zrejme, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu

nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

20. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalobcom v dovolaní označené, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ako už bolo vyššie naznačené, § 432 ods. 2 C.s.p. uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté sponchybnovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.

23. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp.

zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

24. Dôvodom pre odmietnutie dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je skutočnosť, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ zastúpený advokátom totiž označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 C.s.p. neboli splnené, keď žalobca v dovolaní neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach a rovnako neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C.s.p.

26. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.